

Llampechs

La setmana passada va haverhi un suïcida.

Un obrer que feya mes de vint anys que treballava a la fàbrica d'en Serra, fou qui efectuà el suïcidi.

De versions sobre la causa que l'induí a tal resolució, se'n fant moltes. Alguns l'atribueixen a que, fent mes de vint anys que desempenyava de sobras un carrech, veientlo ja velle, lo burgés li cambià la feyna passantlo a un altre càrrech que encar que ab la mateixa retribució no podia de cap de las maneres desempenyar-lo, tenint que ser fins la burla de alguns xicotets companys de treball, creyentse que aburit, no dels noys aquells, y si de son burgés que no reparà, qui sab ab quins fins, de posarlo a una feyna que no era per ell, veientse vell y tal volta altre cosa que podia sobrevenirli acabà per executar-se ell mateix.

Nosaltres no volem profanar la memoria d'un mort, pro si que debem dir que no hi ha efecte sens causa y que aquesta, 'ls suïcidas no la veuen ó si la veuen no tenen valor per atacar-la.

Llàstima que tal cobardia alterni ab lo valor d'assessinar-se un mateix.

Mireu quina coincidencia. Hasta'l cólera (el morbo, ¡ey!) s'ha tornat antimilitarista.

Segons un despatx de Sant Petersburg, diu qu'en l'exèrcit que opera entre Yulu y Fengkuang-cheng, moren a centenars los soldats japonesos víctimes de tant terrible peste.

Mireu que si tota aquella jovenalla que a benefici de sos tirans van a exercir de butxins de sos semblants y de víctimes de las balas, pestes, é imposicions dèspotas, s'haguessin tots negat a anarhi, ¡cuants y cuants s'haurian estalviat de morir ó inutilisarse! ¿Oy?

Las mares tenen la paraula.

Un altre víctima del treball hi hagué dimars passat en aquesta vila,

Un caball esvalotat tombà un carro aixafant al carreter que quedà mort als pochs moments!

La vila quedà tranquila, com demostrà haventhi balls a desdir per explotà l'ignorancia, sens recordarse de la víctima de la festa, ni dels orfes de la tal.

Fins aquí'l fet no te importancia ¡ey! tractantse d'un simple obrer.

Un obrero menos, ¿qué importa al mundo? Per la explotació humana, las mares cada día 'n pareixen.

Un nou y bonich sistema d'explotà l'inercia y abandono del poble.

El fabricant Sr. Serra, dimars de la setmana passada, segons acaban de dirnos, despatxà ab excusa de la crisi cotonera, a una colla de treballadors de son presiri, vull dir, fàbrica, dantlos de temps tota la setmana.

Pro vetaquí que'n sent al dissapte al anar a cobrar sos habers los treballadors vegeren que encar podrian anar dipositant sas suhors a la acaparació de son burgés, qui'ls digué que si volian treballar, podian continuar pro ab condicions noves y mes ventatjoses... per ell, per supuesto.

Consisteixen las tals condicions en rebaix ¿d'horas? ¡Ca barret! De preus en la feyna que fan.

¿Es aquesta l'harmonia del treball ab lo capital de que alardeija el senyor Serra?

Aquet es aquell aprofitat senyor qu'en sa fàbrica fundà un coro y una escola que s despatxa a son gust puig los deixebles d'una y eltre part surtirán bons per ajudar a missas ó tirar un carro.

No val a badar, obrer, que de ta pell se fan las tiretas.

A continuar aixís los obrers d'aquella casa podran cantar, baladrejar y... morir-se de gana.

Y al cel de correguda.

En la casa de vacas del Retiro (Madrid) la condesa de... «apaga la vela chico, que es de la aristocracia» fou sorpresa pel seu marit... oficial en col·loqui infragant ab l'altre marit.. no oficial, ó siga d' *estrangi*, un jove alt y primet, ros y elegant que anaba a cometre l'imprudencia de saltar pel balcó, per cert massa alt per sortirne ab vida, al ser sorprés.

El marit... ros ó d' *estrangi* y sa colometa foren portats al jutjat per la corresponent ¡oh ya, ya! sumaria.

¡Que m'agradaria jutjarlos jo!

Al marit d'honra ultrajada, l'honra perduda y a la simpática condesa el ros de marras.

Y a *vivir todo el mundo*.

Quin tip de riure m'ha fet fer ab la manera de procedir l'argentí Rafel Fernandez Alfaro, víctima segons diu del abandono y secuestro d'una flavia.

Ell acudí a las autoritats ¡deixem encendre! per arreglar l'assumpto anant del govern civil a casa del Arcalde de barri y d'aquet al consolat perquè li administressin justicia.

¿Qué? ¡en quina país vivim!

La ex-seva fulana va ser mes llesta, ella s'avistà ab l'inspector Visado, un *chulito* de primera y *¡venga de ahí!* y l'altre despres d'un fart de natas (calentas) pogué comprobar que ni a n'el govern civil, ni consolat, ni arcalde Borrego, vull dir, de barri, no poden res devant la sandunga y chulaperia d'un inspector com en Visado.

M'hi jugaria el nás que va caure a un San Pau que vaig veure de *deshecho*, que aquella socia sap cantar ¡Soleá! tangos y guajiras.

Es que tenen molta influencia aquestas.

¡Qui sap si aquest argentí, en el Marroch trobaria mes justicia y mes donas!

Que ho probi.

Sembla que'n La Unió Lliberal no escar-

mentan.

Es dir, escarmentan, alguns sí que'n surten escarmentats de haver entrat en aquell antro de vici y embrutiment.

Per vergonya del mon cult, allí s'hi jugan als prohibits a tot drap, com si a Granollers no hi hagués autoritats de cap classe.

¿Será tal volta que las mateixas ne cobran? No ho sabem, ni pretenim saberho. Aixó el senyor Tinent de la Guardia Civil, l'Arcalde y algún altre pot ser, lo cas es que's jugan jochs prohibits per la ley y hasta per la cultura del poble.

Dihem ben alt. La Unió Lliberal es una germandat en que entre germans poden conquistarse els cuartos los uns ab los altres.

Y la vergonya de sos administradors, ¿ahont es?

Pot ser els va quedar «¡A la barra!»

Nostre cos de redacció está que tremola.

Segons ens han dit, si portem a «¡A la barra!» al Sr. Joseph Montaner, ell vindrá a nostra Redacció per demanárnosen comptes.

Si home, si; nostra Redacció está sempre oberta, pró tú, ¿tú a la barra?

Be prou que varen portarti en Gou y Hu-guet fente servir de pantalla (¡ninot!) per las cuestions de L'Unió.

¡Ves si empleariam lo temps tant malament. ¡Ninot!

Are suposeus que'n *Quirico* fos un trompa... d'alguna orquesta, que no crech que'n siga, de cap orquesta ¡ey! posant taberna devant L'Unió, ¿qué l'hi tocaria? L'expulsió de l'orquesta sopena aquesta de no entrar a la casa.

Si que'l *tromparian* bé, ¡pobret!

¡HONRADA!

Si fos aucellet
y pogués volar,
lo quinto a l'Unió
faria parar.

Diria a n'el Frare
y a n'els seus companys,
¡així en nostre casa,
causanthi tants danys!

Aneusen a fora
marxeune ben lluny,
si no volem rebrer
algun cop de puny.

Avants era honrada,
y avuy ¡com está!
sa honra estimada
volem restaurá.

QUICO.